

Erna Vanhoutte – Oostende

Een lang leven aan de cabine

Ik was ongeveer 12 jaar toen ik met mijn grootvader naar de cabine kwam. Ik weet nog goed dat het de eerste op de tweede rij was. Samen met mijn zus en mijn broer gingen we al 's morgens naar het strand om mosselen te gaan vangen. Nadien hadden mijn mama en haar zus een cabine aan de *Koninklijke Villa*, al is dat nu een herstelziekenhuis. De plaats veranderde al eens, maar ondertussen heb ik nog altijd mijn cabine in Oostende. Vroeger moest je soms veranderen, want er moest geboden worden op de cabines. En soms ging er dan één met jouw favoriet lopen, of omgekeerd. Het waren eigenlijk geen eerlijke praktijken. Nu is het zo geregeld dat we mogen blijven wanneer we willen. Al zijn de prijzen wel omhoog gegaan natuurlijk. Van generatie op generatie hebben we wel gehuurd, we zijn nooit eigenaar geweest van een cabine.

Zelf kwam ik ook met mijn kinderen naar de cabine en in de zomer heb ik ze opgevoed op het strand. Ondertussen komen de kleinkinderen ook soms langs, het zijn echte levensgenieters.

Als ik nu naar mijn cabine kom, dan ben ik bijna altijd een van de laatste mensen hier. Ik kan me niet meer haasten (lacht, red.). Tot aan het water ga ik ook niet meer, want ik heb schrik om mijn evenwicht te verliezen door de putten en de bulten op het strand. Ik brak al twee keer mijn polsen door te vallen.

Het interieur van Erna

Ik ben goed voorzien. Om te beginnen heb je stoelen nodig om te relaxen, je kledij, handdoeken en aperoglazen zijn natuurlijk ook van belang. Ik heb ook *couverts* gekocht, want ik vond dat het niet kon zijn dat de mensen dat moesten meenemen. Natuurlijk is er ook een schaar en een kurkentrekker, belangrijk bij de aperitief! Het gordijntje heb ik zelf gemaakt. De meeste mensen hangen hun gordijn op met wasdraden, maar volgens mij is dat niet goed. Ik heb een stok en daardoor hangt mijn gordijn proper en gaat ze vlotter open. En

je kan je veel meer op je gemak omkleden.

Apéro-time

Vroeger hadden we verschillende vrienden hier, die allemaal een cabine hadden. Eén van die mensen was één van de eerste om een BBQ-set in zijn cabine te stallen. 's Avonds was er dan een feestje en barbecue. En een drankje vooraf en tijdens kon niet ontbreken. Zo dronken we *Dame Jeanne*, grote flessen huiswijn en pintjes. De kostprijs deelden we door het aantal mensen. We hadden echt enkele prachtige jaren. We gingen zelfs met de ganse groep naar het "Bal van de Zeemacht" in het Kursaal. Eén van onze vrienden op het strand werkte daar. Jammer genoeg zijn ondertussen al heel wat mensen gestorven of ziek geworden.

Nu is er ook nog geregeld apéro-time. Iedereen brengt dan iets mee. Ik zorg meestal voor de wijn. Die blijft het langst koud omdat ik meestal als laatste toekom. Een beetje salami en kaasjes zetten we dan op onze tafeltjes. Het zijn gemakkelijke dingen waar niet te veel werk aan is. Het is altijd enorm gezellig. Een beetje verder zit vaak een hele groep samen wijn te drinken. We noemen dat de Boulevard Rosé. Het is plezant om hen bezig te zien.

Vroeger aten we ook veel 's avonds aan onze strandcabine. Na school kwamen de kinderen naar het strand. En als ze nog klein waren konden ze hier slapen, met de kinderwagen in de cabine en mijn gordijn een stukje dicht. In de gezonde zeelucht.

Maar ik kan ook eens blij zijn als ik alleen zit, al gebeurt dat niet al te vaak. Ik lees dan een boek of neem de krant door. Ik zou niet zonder mijn cabine kunnen. Mijn cabine is mijn gezondheid.